

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **E. F. P.**, zast. JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou se sídlem Nuselská 499/132, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2018, č. j. MPSV-2018/93809-911, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2020, č. j. 4 Ad 16/2018 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, JUDr. Anitě Pešulové, advokátce se sídlem Nuselská 499/132, Praha, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši **2 600 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezené věci a rozhodnutí krajského soudu

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného.

[2] Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 8789/2018/AAF, a toto rozhodnutí, kterým stěžovatelce nebyla podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného výdaje, potvrdil.

[3] Městský soud nepovažuje pět nocí v hotelu za částku 1000 Kč za noc za nebytný jednorázový výdaj ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Šlo o výdaj opakovaný, přičemž zákon o pomoci v hmotné nouzi hovoří pouze o úhradě noclehu v případě nezbytné potřeby, tedy v případech nejnutnější potřeby v nejnezbytnější formě. Pro účely

mimořádné okamžité pomoci představují takové nezbytné přístřeší ubytovna či noclehárna, nikoliv komfort hotelové úrovně.

[4] Stěžovatelka je sice vysokého věku, dostatečným způsobem ale nedoložila, že by její zdravotní stav neumožňoval v posuzovaném období na nejnutnější dobu přenocovat v ubytovně či noclehárně.

[5] Využití hotelových služeb neodůvodňovaly ani neuspokojivé podmínky na jedné z ubytoven. V takovém případě měla stěžovatelka kontaktovat více ubytoven, než se pokusila, a případně využít služeb některé z nocleháren. Šlo by nepochybně o krizové řešení, nicméně právě pro takové situace je dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, o jejíž přiznání jako jediné žádala, určena.

[6] Náklady na ubytování v hotelu vyhodnotil žalovaný s odkazem na vědomost stěžovatelky o její finanční situaci jako zbytné. Podle správního orgánu prvního stupně se stěžovatelka s ohledem na výši jejích příjmů nenachází ve stavu hmotné nouze, nicméně zásadní pro nyní posuzovanou věc je posouzení charakteru výdaje. Ubytování v hotelu nesplňuje zákonem stanovené kumulativní podmínky jednorázovosti a nezbytnosti výdaje, dávka mimořádné okamžité pomoci by stěžovatelce proto nemohla být vyplacena ani v případě, kdy by za osobu v hmotné nouzi byla považována. Částka, která stěžovatelce po uhrazení ubytování zbyla, není pro posouzení charakteru výdaje podstatná.

[7] Stěžovatelka nedoložila ohrožení vážnou újmou podle § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi, ani sociálním vyloučením ve smyslu odst. 6 téhož ustanovení, ani o tyto dávky nežádala. Pro posouzení nároku na dávku není v projednávané věci rozhodné, zda a v jaké míře bylo stěžovatelce poskytnuto základní sociální poradenství, stejně jako úprava bytových náhrad podle občanského zákoníku.

[8] Z uvedených důvodů městský soud žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., vytýká mu, že s nedostatečně a nesprávně vypořádal s žalobními námitkami.

[10] Pro to, aby byl stěžovatelce přiznán příspěvek na bydlení, jako základní dávka zajišťující potřebu bydlení, je třeba trvalý pobyt na adrese obydli. Mezinárodní smlouvy ale takové omezení neznají, restriktivní výklad zákona o pomoci v hmotné nouzi nemůže jít, i s ohledem na judikaturu Ústavního soudu, proti těmto závazkům.

[11] K argumentaci městského soudu, že stěžovatelka nedoložila, že by její zdravotní stav byl natolik nepříznivý, aby nemohla přenocovat v noclehárně, uvádí, že se v daném období očekávalo propuknutí chřipkové epidemie, přičemž pravděpodobnost nákazy je v noclehárně nesrovnatelně vyšší, než v hotelu. S ohledem na stěžovatelčin pokročilý věk a kardiologické onemocnění by přenocování v noclehárně představovalo vážné riziko. Pokud správní orgány neměly dostatečně osvědčen její zdravotní stav, měly si vyžádat lékařské zprávy, totéž měl učinit městský soud, který by tak zjistil, že hotel stěžovatelka právě kvůli nepříznivému zdravotnímu stavu opustila nikoliv 5. 2. 2018, ale až 10. 2. 2018. Soud ani neuvedl, kolik ubytoven a jakým způsobem měla stěžovatelka kontaktovat, aby to považoval za dostačující.

pokračování

[12] Soud i správní orgány zcela pominuly, že ubytovna nalezená sociální pracovníci hygienicky a bezpečnostně nevyhovovala, což stěžovatelka v tomto a souvisejících správních řízeních opakovaně dokládala.

[13] Co se týče posouzení, zda se jednalo o jednorázový výdaj, je třeba souhrn událostí hodnotit jako celek. Mimořádnost a důvodnost plynula zejména z nevyhovujících podmínek na domluvené ubytovně, jednorázovou pak z toho, že se jednalo o dočasné řešení situace do doby vyhledání vyhovující ubytovny.

[14] Již v žalobě stěžovatelka brojila proti nesprávnému a nedostatečnému poučení ze strany správního orgánu, nicméně městský soud vytkl naopak stěžovatelce, že ve věci požádala pouze o přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, nikoliv podle dalších ustanovení, ač o tom byla v příslušném formuláři poučena. Správnímu orgánu jsou sociální i zdravotní situace stěžovatelky známy z úřední činnosti, případně by chybějící dokumenty po řádném poučení doložila.

[15] V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka upozornila, že v případě dávky mimořádné okamžité pomoci je třeba rozlišovat mezi vznikem nároku na dávku jako takovou, a nárokem na její konkrétní výši. Správní orgány měly posoudit, zda stěžovatelce neposkytnou alespoň část nákladů na ubytování, tedy alespoň do výše obvyklých nákladů na ubytování v nabízené ubytovně.

[16] Z rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán neměl pochybnosti o tom, že stěžovatelku lze považovat za osobu, kterou postihla vážná mimořádná událost a její celkové majetkové poměry jí neumožňují ji překonat vlastními silami. Městský soud i žalovaný nesprávně posuzovali, zda lze ubytování v hotelu považovat za jednorázový výdaj, zcela však odhlédli od toho, jaké okolnosti stěžovatelku vedly k tomu, že zvolila tento typ ubytování.

[17] Navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu jednání.

[18] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgán prvního stupně dospěl na základě porovnání příjmů stěžovatelky a přiměřených nákladů na bydlení a živobytí k závěru, že není osobou v hmotné nouzi. Podle žalovaného dále nelze dávku mimořádné okamžité pomoci poskytnout na úhradu nákladů ubytování v hotelu. Cílem této dávky je totiž předejít tomu, aby se žadatel v důsledku jednorázové události neocitl bez přístřeší a v důsledku nedostatku finančních prostředků nemusel přespávat na ulici. Dávka kryje potřebu v minimální úrovni, ubytování v hotelu se snídání nelze mít za nezbytný výdaj na nocleh. Stěžovatelka byla v hotelu ubytována již od 18. 1. 2018, v jejím případě proto nejde ani o jednorázový výdaj.

[19] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Podle § 104 odst. 4 platí, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se o jiné důvody, než jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., anebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl. Takové námitky jsou nepřipustné a kasační soud se jimi nemůže zabývat (viz např. rozhodnutí NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, nebo ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155).

[22] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že správní orgány měly posoudit, zda stěžovatelce nepřiznat dávku alespoň ve výši odpovídající obvyklým nákladům na ubytování v ubytovně. Ze spisu městského soudu však NSS ověřil, že stěžovatelka v řízení před městským soudem žádnou takovou námitku nevzniesla. V žalobě namítala, že přenocování v noclehárně není pro osobu jejího věku a zdravotního stavu vhodné a bylo by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, přičemž ubytovna nalezená sociální pracovníci měla hrubé hygienické nedostatky. Dále pak tvrdila, že správní orgány nesprávně zjistily její majetkové poměry a měly ji poučit, jak se svého nároku úspěšně domoci. Námitka tedy obsahově nesměruje proti rozhodnutí městského soudu, ale proti postupu správních orgánů a NSS se jí z tohoto důvodu nemůže zabývat.

[23] Z předloženého správního spisu NSS ověřil následující, pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Dne 5. 2. 2018 podala stěžovatelka žádost o přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ve výši 5 000 Kč. Do správního spisu byly doloženy faktury za ubytování stěžovatelky a jejího syna v Hotelu Harmony v Praze ve dnech 24. 1. - 25. 1. 2018 a 28. 1. - 1. 2. 2018, podle nichž stěžovatelka uhradila za ubytovací služby v hotovosti právě požadovanou částku. Stěžovatelka dále doplnila údaje o své finanční situaci a bez bližšího upřesnění odkázala na další doklady, přiložené k předchozím žádostem. Dále doložila listinu nazvanou „Zpráva o mimořádné situaci III“, týkající se obsazenosti dříve oslovených ubytoven a aktuálního zdravotního stavu stěžovatelky a jejího syna.

[24] Součástí správního spisu je i podání syna stěžovatelky V. P. ze dne 1. 2. 2018, v němž uvádí, že stěžovatelka podala ve dnech 22. 1. 2018 a 29. 1. 2018 další žádosti o přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci související s náklady na pobyt v hotelu, a že celkové náklady na ubytování v měsíci lednu 2018 dosáhly částky 16 325 Kč.

[25] Správní orgán prvního stupně následně zahájil řízení o nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci z důvodu uhrazení nezbytného jednorázového výdaje a dne 20. 3. 2018 rozhodnutím č. j. 8789/2018/AAF, požadovanou dávku stěžovatelce nepřiznal. Po posouzení majetkových poměrů dospěl k závěru, že stěžovatelka disponuje dostatečnými finančními prostředky k uspokojení základních životních potřeb včetně bydlení. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatelka bránila odvoláním, v němž rozporovala závěry správního orgánu prvního stupně a namítala, že nebyly zohledněny skutečnosti uvedené v podáních jejího syna, na něž v žádosti odkazovala, a není ani zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru o finanční situaci stěžovatelky.

[26] Žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Doplnil, že dávku mimořádné okamžité pomoci podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, lze poskytnout pouze na úhradu jednorázových a zpravidla nahodilých výdajů nezbytné potřeby, v projednávané věci tedy pouze na přenocování na noclehárně, nikoliv v hotelu. K úhradě nákladů na bydlení slouží primárně příspěvek, případně doplatek na bydlení. Vzhledem k tomu, že ubytování v hotelu nelze považovat za nezbytný jednorázový výdaj, nesplňuje stěžovatelka podmínky pro přiznání dávky podle § 36 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Stěžovatelka měla volit levnější formu bydlení, která by odpovídala její finanční situaci. Žalovaný nevyhověl ani ostatním uplatněným námitkám, neboť se nevztahovaly k posouzení podmínek pro přiznání žádané dávky.

[27] Zákon o pomoci v hmotné nouzi upravuje dva typy dávek k zajištění základních životních podmínek fyzických osob, a to dávky měsíčně se opakující (příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení) a dávky jednorázové označované souhrnně jako dávka mimořádné okamžité pomoci. Příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení jsou základními prostředky k zajištění osob nacházejících se v hmotné nouzi. Jedná se o dávky obligatorní, tedy takové, na které vzniká nárok splněním podmínek stanovených zákonem.

[28] K zajištění základních životních potřeb, nestačí-li k tomu dávky výše uvedené, lze přiznat v případě mimořádných okolností ještě další jednorázovou dávku okamžité mimořádné pomoci. Tato dávka je však fakultativní a její přiznání je ponecháno na správním uvážení příslušného správního orgánu. Nárok na ni vzniká až rozhodnutím o jejím přiznání. Účelem této dávky je hradit výdaje „jednorázové a v podstatě nahodilé“ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 87/2012 - 39, ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 Ads 113/2011 - 46, č. 2582/2012 Sb. NSS, ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 Ads 39/2013 - 29, ze dne 20. 11. 2013, č. j. 3 Ads 7/2013 - 31, či ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Ads 27/2014 - 28). I tuto dávku, stejně jako ostatní dávky pomoci v hmotné nouzi, je třeba vnímat jako beneficium státu, který, za dodržení ústavněprávních limitů, stanoví podmínky jejich přiznání a vyplacení (podrobně viz rozhodnutí NSS a ÚS, uvedená v rozsudku NSS ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Ads 334/2017 - 26).

[29] Podle § 36 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi má nárok na mimořádnou okamžitou pomoc osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5 téhož zákona, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi.

[30] Podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, jež se na nyní projednávanou věc vztahuje, může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat za osobu v hmotné nouzi též „osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky a) k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázání ztráty osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu“.

[31] Jednorázová dávka může být na základě správního uvážení přiznána bez ohledu na to, zda osoba žadatele splňuje nárok i na opakující se dávky pomoci v hmotné nouzi, či nikoliv. Jde o bezprostřední pomoc v nenadálých, mimořádných situacích, kdy osoba žadatele s přihlédnutím k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům, nemá dostatečné prostředky na úhradu nezbytného jednorázového výdaje, v případě nezbytné potřeby se může jednat i o pomoc s úhradou noclehu.

[32] Podle judikatury NSS správní orgán nejprve posoudí charakter požadované mimořádné okamžité pomoci, tedy to, zda se vůbec jedná o úhradu nezbytného jednorázového výdaje. Až poté případně přistoupí k posouzení příjmů, majetkové a sociální situace žadatele (blíže viz rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 Ads 126/2010 - 70). V tomto směru NSS přisvědčuje stěžovateli, že je nutno odlišit otázku vzniku nároku a otázku případné výše dávky. Nemůže s ní však souhlasit v tvrzení, že stěžovatelce nárok na výplatu dávky vůbec vznikl.

[33] V nyní souzené věci NSS naopak přisvědčuje městskému soudu i žalovanému, že výdaj stěžovatelky, spočívající v úhradě pobytu v hotelu pro dvě osoby se snídaní, nelze považovat za mimořádný náklad spojený s úhradou nezbytného jednorázového výdaje spočívající v nezbytné potřebě noclehu. Žalovaný a následně i městský soud postupovali správně, pokud si na prvním místě ujasnili, o jaký výdaj stěžovatelky se jedná a zda jej lze podřadit pod výdaj

ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Při tomto postupu vycházeli z dostatečně zjištěného skutkového stavu a své závěry vyjádřili přezkoumatelným způsobem.

[34] Dávka mimořádné okamžité pomoci není založena na principu zajištění optimálního komfortu žadatele, ale slouží výhradně k nezbytně nutné finanční pomoci pro překonání tíživé sociální situace. Výše dávky bude naopak zpravidla odpovídat nejlevnější dostupné variantě, a to i tehdy, pokud žadateli může lépe vyhovovat jiné, ekonomicky náročnější řešení. V případě okamžité ztráty bydlení tak lze v tomto kontextu hovořit o přenocování v noclehárně na nezbytně nutnou dobu, jakožto sice krizovém, avšak účelném řešení. Cílem dávky je zabránit tomu, aby se osoba stížená nenadálou krizovou situací ocitla bez přístřeší, nikoliv aby takové osobě bylo zajištěno bydlení na hotelové úrovni i se souvisejícími službami. Takové výdaje nemá mimořádná okamžitá pomoc podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, jako zcela nouzová dávka, pokrývat.

[35] Z podání samotné stěžovatelky i dalších listin obsažených ve správním spise plyne, že stěžovatelka se synem museli opustit byt již 18. 1. 2018, o příspěvek však bylo požádáno až pro dny 24. - 25. 1. 2018 a 28. 1. - 1. 2. 2018. Z žaloby (str. 2) lze rovněž zjistit, že o tom, že stěžovatelka bude nucena opustit byt, měla povědomí minimálně od konce prosince 2017, a přesto se na tuto situaci adekvátně nepřipravila. Ze spisového materiálu i rozhodnutí se podává, že stěžovatelka pobytem v hotelu dlouhodoběji řešila bytovou situaci, když byla v Hotelu Harmony ubytována nejméně do 10. 2. 2018. I tyto okolnosti dokládají, že v souzené věci nešlo v souladu s judikaturou NSS o nezbytný, jednorázový a v podstatě nahodilý výdaj, jakožto řešení náhlé negativní životní situace, se kterou se stěžovatelka s ohledem na své majetkové a sociální poměry nebyla schopna jinak vypořádat.

[36] Aniž by soud jakýmkoliv způsobem chtěl bagatelizovat nelehkou situaci, v níž se stěžovatelka v lednu 2018 nacházela, nelze v nyní souzené věci dospět k jinému závěru, než že výdaj za bydlení v hotelu v požadovaném období nelze vůbec považovat za výdaj ve smyslu § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi.

[37] K námitkám týkajícím se posouzení majetkové a sociální situace stěžovatelky NSS uvádí, že tyto námitky se mýlí s rozhodovacími důvody jak žalovaného, tak městského soudu. Jak bylo již shora uvedeno, výdaj podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi je nutno nejprve posoudit stran jeho charakteru a až v případě, že správní orgán dospěje k závěru, že jde o výdaj sloužící k úhradě nezbytného jednorázového výdaje spojeného v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu, přistoupí k posouzení sociálních a majetkových příjmů žadatele. Vzhledem k tomu, že výdaj vůbec nebyl shledán jako způsobilý, nebylo ani namístě v této souvislosti posuzovat majetkové a sociální poměry stěžovatelky.

[38] Co se týče poučovací povinnosti správních orgánů a volby konkrétního typu mimořádné okamžité pomoci NSS ve shodě s městským soudem uvádí, že součástí formuláře bylo upozornění, že pro každý typ je třeba podat žádost zvlášť. Stěžovatelka byla v průběhu správního řízení vyzvána k doplnění žádosti a ze spisu je též patrné, že stěžovatelce je poskytováno minimálně základní sociální poradenství (např. zajištění ubytovny sociální pracovníci). Správní orgány rozhodovaly v návaznosti na podanou žádost a po posouzení okolností ji vyhodnotily jako nedůvodnou. Ze stěžovatelčiny žádosti jednoznačně plyne, že žádala o proplacení nákladů, které vydala za bydlení v hotelu, tedy výdaje podle § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, tomu ostatně odpovídaly i přiložené faktury a skutečnosti, které správní orgány hodnotily. Co se týče zdravotního stavu, souhlasí NSS s městským soudem, že stěžovatelka v řízení nedoložila, že by její zdravotní stav byl natolik špatný, že by po nejnutnější nutnou dobu nemohla přenocovat na ubytovně či noclehárně a následně svoji bytovou situaci řešit s pomocí

pokračování

příspěvku či doplatku na bydlení, anebo dalších nástrojů, které systém práva sociálního zabezpečení, do něhož jsou plně implementovány i mezinárodní závazky České republiky, poskytuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[40] O nákladech řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žalovaný, byť byl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[41] Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem ustanovena zástupkyně z řad advokátů; v takovém případě hradí odměnu a náhradu vynaložených výdajů stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené advokátce dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměnu za dva úkony právní služby: převzetí a přípravy zastoupení, [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], a sepis a podání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý z nich jí náleží odměna ve výši 1 000 Kč (§ 7 bod 2 ve spojení s § 9 odst. 2 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); celkem jí tedy náleží částka 2 600 Kč. Tato částka bude ustanovené advokátce uhrazena z účtu NSS do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2021

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu